

СЕРГЕЙ ЕСЕНИН ЗАВРЪЩАНЕ В РОДНИЯ КРАЙ

Превод от руски: Иван Николов, 1984

chitanka.info

Отново стъпвам върху родна пръст,
където мойто детство
се търкули
и стара, като всички бойни кули,
стърчи камбанарията без кръст.

Как е издъно променен
бита им с грижите безкрайни.
Какви открития случайни
изникват всеки ден пред мен.

Не мога да позная
своя дом;
най-хубавият клен не маха с грани
и майка ми от прага седешком
с брашнена каша пилците не храни.

От старостта е...
Да, от старостта.
И аз ще се озърна в неизвестност;
каква е тая непозната местност.
Белее само хълмът в утринта,
под него виждам
камъни унили.

Това е гробището!
Сякаш тук,
натръшкани след бой, един до друг,
ръце протягат кръстове прогнили.
Старик с тояжка цял се е превил
и прекосява пращната поляна.
„Кажу къде,
човече мил,
живее тук Есенина Татяна?“

„Татяна... Хм...
А че зад оня дом.
Ти кой си?
Близък ли?
Синът ли, дете скита?“

„Синът.
Защо се дръпна мълчешком?
Кажу,
защо се взираш с болка скрита?“

„Добре сме,
внукът като чужд ме гледа!...“
„Ах, дядо, дядо, ти ли си това?“
И сипна се печалната беседа
като горещи сълзи над прашасала трева.

* * *

„Ти май от трийсетте не си далече.
Аз — три пъти по трийсет...
Чакам гроб.
Отдавна трябва да се върнеш вече.“
Говори той и само бърчи лоб.
„Да!... Време е!...
Не си ли комунист?“
„Не!...“
„Твоите сестри са комсомолки.
Такава гадост! И такъв каприз!
Изобщо не зачитат наште болки.
От църквата ни кръста е свален,
та всички християни са в неволя.
Затуй в гората ходя всеки ден
и там
на трепетликите се моля...“

Да идем в къщи —
виж и разбери.“

И ний вървим през кукувича презжда.
Усмивам се на ниви и гори,
а дядо скръбно църквата поглежда.

* * *

„Сполай ти, мамо! Как си? Жива, здрава?“
И сълзи от очите ми текат.
Тук може да заплаче даже крава,
ако погледне този беден кът.

Върху стената — календарче с Ленин.
Сестрите ми
се разпореждат тук —
но аз все пак бих паднал на колени,
че родният ми край е вече друг.

Съседи идат...
Разговор потича.
Не разпознават моите черти.
По байроновски нашето мъниче
ме срещна с лай пред пътните врати.

Обичан край!
Дори не те познах.
И мен разлици времето всеядо.
Но колкото е по-отчаян дядо,
по-весел чувам сестриния смях.

Аз не твърдя, че Ленин е икона,
обичам своите близки...
Знам света...
И все таки, отмерил два поклона,

на пейката присядам вечерта.

*„Е, сестро!“
И сестра ми ще подеме
като над Библия над своя „Капитал“
за Маркс,
за Енгелс...
И да имах време,
над тези книги аз не съм седял.*

*И смешно ми е,
че едно момиче
намира ум на пръст да ме върти...*

** * **

*По байроновски нашето мъниче
ме срещна с лай пред пътните врати.*

1924

Издание: Сергей Есенин. Стихотворения. Поеми. Издательство „Народна култура“, 1984

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.